

bliver indtaget imod Børnene, da det er dem, der er Hindring for, at vedkommende Ægtefælle kan opnaa det, han eller hun gerne vil, Tilladelse til Ægteskab. Navnlig vil jeg sige, at skal det ogsaa gælde for Adoptivbørn, finder jeg det højst uheldigt, og at lade det gælde for Børn indtil det 18de Aar finder jeg ogsaa uheldigt. Det vilde være ganske meningsløst at lade et Barn paa $17\frac{3}{4}$ Aar blive en Ægteskabs-hindring for dets Fader eller Moder. Jeg vilde foretrække, at Regelen kom til at lyde paa, at Skilsmissefristen var $1\frac{1}{2}$ Aar, naar man var enig, og $2\frac{1}{2}$ Aar, naar man var uenig om Skilsmissen og Skilsmissevilkaarene, uanset om der var Børn i Ægteskabet eller ej. Det vil sige, at man jo i Virkeligheden lader Folk, der har Børn, men er enige om Skilsmissen og Vilkaarene, slippe $\frac{1}{2}$ Aar tidligere, men det ser jeg ikke nogen Ulykke i, naar Forældrene er enige, og at man lader Ægtefæller uden Børn, der ikke er enige, slippe $\frac{1}{2}$ Aar senere, men det ser jeg heller ingen Ulykke i, da Ægtefællerne ikke er enige om Skilsmissen og dens Vilkaar. Jeg vil derfor stærkt anbefale at tage de faste Regler, ens for alle, $1\frac{1}{2}$ Aar ved Enighed, $2\frac{1}{2}$ Aar ved Uenighed.

§ 55 maa jeg erklære mig ganske utilfreds med i den Affattelse, Landstinget har givet den. Der er efter den saa mange Betingelser for at opnaa Skilsmisse, at det faktisk bliver ganske umuligt at komme ud af et Ægteskab. Det bliver saamænd lige saa umuligt, som det er i Øjeblikket, og det siger dog noget. Ægtefællerne skal paa Grund af Uoverensstemmelse have ophevet deres Samliv uden Separation, have levet fra hinanden i mindst 3 Aar, uden at Samlivet senere er genoptaget, og uden at nogen af dem har modsat sig Adskillelsen. Og saa bør Ægteskabet dog ikke opløses, hvis Sagsøgeren ved sin egen Optræden over for den anden hovedsagelig er Skyld i Samlivets Ophør og den anden Ægtefælle modsætter sig Opløsningen. Jeg tror, man skal være noget af en opfindsom Hjerne og et godt Hoved for at kunne finde ud af, hvilke Tilfælde der saa overhovedet falder ind under § 55, saa at Ægtefællerne kan se deres Frihedstime i Møde. I Øjeblikket er det jo saaledes, at to Mennesker, der lever adskilte paa Grund af Uoverensstemmelse, faktisk ikke kan komme fra hinanden, naar de ikke er enige om Separationen og dens Vilkaar. Det er at binde Personen, hvor det absolut ikke gavner Samfundet og Samfundsmoralen, og derfor var det, man stræbte hen efter at faa en Ordning, der var bedre, naar vi skulde have en Ægte-

skabslov. Men jeg kan ikke se rettere, end at det, man har villet til Livs, de chikanøse Ægtefæller, gavner man gennem en Paragraf som denne, og jeg vil inderligt haabe, at denne Paragraf maa faa en bedre Affattelse i det Udvalg, som nu faar med Lovforslaget at gøre. Jeg vilde ogsaa sætte Pris paa, om der kom til at staa i den Paragraf, at naar den ene Ægtefælle ønsker at komme ud af Ægteskabet og den anden modsætter sig det, skal han eller hun holde den, der modsætter sig det, skadesløs. Vi ser nemlig ellers det Tilfælde, at en pensionsberettiget Mand, der vil bruge § 55, vil kunne komme ud af Ægteskabet, selv om Hustruen modsætter sig det, uden at have klaret sine Forpligtelser i økonomisk Retning over for hende. Han skal ganske vist skifte med hende og betale hende Underholdsbidrag, man naar en Mand i en noget fremrykket Alder, hvad der ikke er saa sjældent i disse Tider, vil gifte sig med en yngre Kvinde, saa maa den noget ældre Hustru vige Pladsen, og bliver Loven saaledes, at han kan faa Skilsmisse uden hendes Sanktion, saa finder jeg, at det er det eneste billige og retfærdige, at han skadesløsholder hende i Retning af Pension.

Saa har jeg kun tilbage en lille Forespørgsel til den højtærede Justitsminister. I § 77 staar der, at forinden Begæring om Separation eller Skilsmisse indgives, skal der o. s. v. Jeg vil gerne spørge, om der derunder kommer baade Ansøgning om Bevilling og Begæring om Dom ved Domstolene. Endelig vil jeg gerne anholde den Bestemmelse, der staar i sidste Stykke i samme Paragraf, som det ærede Medlem Hr. Kirk var inde paa, om Bøden. I det Øjeblik den ene af Ægtefællerne under en Bøde af 4—20 Kr. skal møde hos den mæglende Myndighed, Præsten f. Eks., vil han altsaa, hvis han er chikanøs, kunne betale indtil 20 Kr., og derved afholde den anden Ægtefælle fra at søge Skilsmisse, da der ikke staar noget om, at han vil kunne afhentes af Politiet eller andre Foranstaltninger træffes. Jeg mener, man maa naa hen til, at Bødens Maksimumsgrænse sættes saa højt op, at det ikke kan betale sig for et Menneske at vægre sig ved at møde — ikke Minimumsgrænsen, da der jo kan være Tilfælde, hvor det er uforskyldt, men Maksimumsgrænsen. Der er ogsaa en Hage ved denne Bestemmelse. Saa længe vi har den, om jeg saa maa sige, tvungne kirkelige Vielse, ser vi nu i Praksis, at to Mennesker, eller i hvert Fald den ene, melder sig ud af Folkekirken, for at